

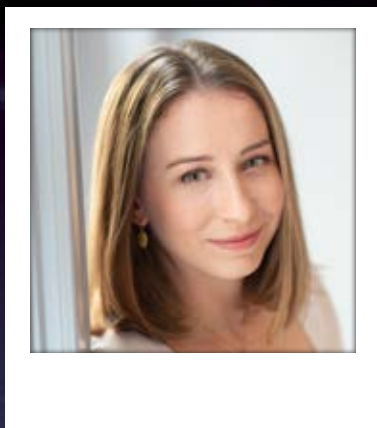
ALEXIS SCHAITKIN

SAINT X

Claire mindössze hétéves, amikor a főiskolás nővére, Alison eltűnik a családi vakáció utolsó estéjén egy karibi szigeten, Saint X-en. Néhány nappal később Alison holttestét megtalálják egy közeli homokzátony távoli pontján, és letartóztatnak két helyi férfit, az üdülőhely alkalmazottait. Nagyon kevés azonban a bizonyíték, és a kronológiai sorrend sem támasztja alá a vádakat, így a két férfit hamarosan szabadon engedik. Claire és a szülei számára nem marad más, mint hazatérni a tönkrement életükbe. A szenzációhajhász bulvársajtó felkapja a sztorit, kialakítja saját változatát a történekről, de a rejtély valójában megoldatlan marad.

Később Claire már New York Cityben él és dolgozik, amikor röpké, ám sorsdöntő találkozásra kerül sor: összefut Clive Richardsonnal, az egyik férfival, akit annak idején a nővére meggyilkolásával gyanúsítottak. Ettől a pillanattól kezdve Claire megszállottan próbálja kideríteni az igazságot – nemcsak azt akarja tudni, hogy mi történt Alison halálának éjszakáján, hanem egy megfoghatatlan kérdésre is választ keres: valójában ki is volt a nővére? Hétéves korában Claire szinte alig ismerte a gyönyörű, szeszélyes, provokatív tizenennyolc éves lányt, aki épp viharos időszakon ment át személyisége alakulásának terén.

Miközben Claire makacsul követi Clive-ot, remélve, hogy a bizalmába férkőzik, és a férfi egy elszólásából kiderül az igazság, furcsa kapcsolat szövődik a két ember között, akiknek az életére ugyanaz a tragédia vetett örökre árnyékot.

© Nancy Borowick

ALEXIS SCHAITKIN

a Virginiai Egyetemen szerzett művészeti diplomát szépirásból. Novellái és esszéi a Southwest Review, a The Southern Review, a The New York Times hasábjain és más magazinokban jelentek meg. Elbeszélései a The Best American Short Stories és a The Best American Nonrequired Reading antológiákban kaptak helyet, esszéit pedig a The Best American Essays és a The Best American Travel Writing kötetekben idézték. Williamstownban, Massachusetts államban él a férjével és a fiával.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.alexisschaitkin.com

www.facebook.com/PulseValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A szerző félelem nélkül írt, kockáztatott – és jól tette. Bemutakozó regénye lenyűgöző: egyszerre thriller valóságnak tűnő és izgalmas környezetben, és társadalomkritika, mely rendkívüli éleslátással nyújt betekintést a rasszok és társadalmi osztályok problémáiba, és a személyes megszállottságba.”

KIRKUS REVIEWS

„Alexis Schaitkin első regénye, a Saint X briliáns, sztoikus, csodaszámbe menő írás. Igen szívbemarkolóan mutatja be a gyászt és azt, hogy milyen kötelék alakult ki két nővér között, akiknek nem volt lehetőségük igazából megismerni egymást.”

GOOD MORNING AMERICA

„A Saint X hipnotikus mű. Schaitkin karakterei talán nem mindennapi nézeteket vallanak, de hangjuk annyira hiteles és egyedi, hogy nemcsak könnyű, hanem egyenesen muszáj követni gondolatmenetüket.”

THE NEW YORK TIMES

„Okos, társadalomtudatos, nem hagyományos thriller, ami teljesen elvarázsol.”

PEOPLE MAGAZINE

„Gazdag atmoszférájú, helyenként hűvösen szatirikus, máshol barátságosan romantikus: Alexis Schaitkin csodálatos bemutatkozó regénye hangok egész kórusát képzelel el és szólaltatja meg. A megtörtént bűnesetnek tűnő Saint X, ami ezzel egyidejűleg az elhunyt lány húga által elmesélt fejlődésregény is, hihetetlenül izgalmas és ravasz.”

BARNES&NOBLE

ALEXIS SCHAITKIN

SAINT X

— részlet —

KEZDJÜK EGY LÉGIFELVÉTELLEL. Suhanjunk a felhők alá, és megpillantjuk a szigetcsoporthat – abban a pillanatban, ahogy elénk tárul a látkép, olyan erősek a színek, hogy úgy érezzük, mintha egy forró vízbe ejtett jégkockát néznénk, ahogy szilánkokra török: az azúrkék tenger, a hófehér homokkal körülölelt smaragdöld szigetek – talán ezen a napon még egy karmazsinszínű tankhajó is felbukkan az élőkép szélén.

Ha egy kicsit lejjebb ereszkedünk, a szigetek felfedik domborzatukat: völgyeket, síkságokat és kúp alakú vulkáni csúcsokat látunk, melyek közül néhány még mindig aktív. A Mount Scenery Saba szigetén, a Mount Liamugia Saint Kittsen, a Mount Pelée Martinique-on, a Quill Saint Eustatiusön, a La Soufrière Saint Lucián és Saint Vincenten, a La Grande Soufrière-n a Guadeloupe-i Basse-Terrében, a Soufrière Montserraton és a Grande Soufrière az aprócska Dominikán. A vulkánok miatt nyugtalan kettősség érezhető – a sziget hétköznapi életében mindig jelen van a kitörés fenyegető réme is. (Néhanapján, egyes szigeteken fakó, finom hamupelyhek hullnak lassan alá, füves domboldalakon és tetők ereszein megölve.)

Nagyjából a szigetcsoporthat közepén található egy sziget, mely mintegy negyven kilométer hosszú és tizenkét kilométer széles. Sík, barnássárga, poros hely ez, melynek talaja vékony és száraz, elszórtan sekély sós tavakat lehet látni, természetes növényzete pedig főleg trópusi bozótból áll: tengeriszőlőből, kaktuszfélékből, vad frangipániból. (Van itt egy vulkán is, a Devil Hill, de nagyon kicsi, és a magmája olyan ritkán tör

a felszínre, hogy sem fenyegetésnek, sem látványosságnak nem jó.) A szigeten tizennyolcezer élnek, és évente kilencvenezer turista érkezik ide. Felülről nézve egy ökölre emlékeztet, melynek egy hosszú ujja nyugatra mutat.

A sziget északi oldala az Atlanti-óceánra néz. Itt a part keskeny, sziklás, a víz évszakonként változó, és néha haragos. Majdnem az összes lakos ezen az oldalon él, a legtöbben a kicsiny fővárosban, Basinben, ahol salaktéglából épült iskolák, élelmiszerüzletek és templomok keverednek a pasztellszínű, megfakult, gyarmati stílusú épületekkel: a kormányzó Györgykorabeli udvarháza virágszirmot idéző rózsaszín, a nemzeti bank mentazöld, Ófelsége Börtöne pedig tojásbéjé. (Börtön a bank mellett – ez a helyiek egyik kedvenc vicce.) Itt az egyes partszakaszok nevei a hibáikról árulkodnak: Salty Cove (Sós-öböl) Rocky Shoal (Sziklás homokpad) Manchineel Bay (Manzánilla-öböl) Little Beach (Kis part).

A sziget déli oldalán a Karib-tenger gyengéd hullámai nyaldossák a porszerűen finom homokot. Elszórtan üdülők sorakoznak a parton. Az Oasis, a Salvation Point, a Grand Caribbee valamint a sziget koronagyémántja, az Indigo Bay is murvafürttel, hibiszkusszal, és más, színpompás, gyönyörű elemekkel díszített: az egész szemfényvesztés azt sugallja, hogy ez a hely buja és termékeny.

A sziget körül elszórtan legalább egy tucatnyi lakatlan homokzátony található, melyek közül a legismertebbek a Carnival Cay, a Tamarind Island és a Fitzjohn (amely, legalábbis helyi viszonylatban arról híres, hogy itt él a Fitzjohn sárkánygyík). A homokszigetek népszerű kirándulóhelyek, ha valakinek könnyűbúvárkodni, esetleg romantikus piknikre támad kedve, vagy pedig túravezetővel szeretné felfedezni a mészkőbarlangjaikat. A szigethez legközelebb az ironikusan 'távolinak' keresztelt homokzátony található (Faraway Cay): még ötszáz méterre sincs Indigo Baytól. Gyöngyházfényű partja, vadregényes tájai, és a közepén lévő, kristálytisza vízése miatt ugyanolyan népszerű kirándulóhely lenne, mint

a többi zátony, ha nem népesítenék be a tengeri porcsinon és fügekaktuszon élő vadkecskék.

A szigetre látogatók nem igazán vannak tisztában annak földrajzával. Ha megkérnék őket, a legtöbben nem tudnák felvázolni az alakját. Nem tudják elhelyezni a térképen, képtelenek megkülönböztetni a Florida és Venezuela közötti többi, apró földterülettől. Amikor a taxi a repülőtérrel a szállodájukba viszi őket, vagy a szállodájukból a Mayfair Road-i karibi fúziós étterembe, vagy ha naplemenetekor kirándulnak egyet a Faustina katamaránnal, vagy leszállnak a sétahajójukról a Hibiscus Harbourben, vagy pedig motorcsónakkal suhannak a Britannia Bayhez, kirándulni a régi cukorültetvényre, akkor azt sem tudják, hogy északnak vagy délnek, esetleg keletnek vagy nyugatnak tartanak-e. A sziget egy csodás seholország, mely gin tisztaságú vízben lebeg.

Hazatértük után gyorsan elfelejtik a neveket. Nem emlékeznek a partszakasz nevére, ahol az üdülőjük volt, ahogy a homokzátonyára sem, ahová könnyűbúvárkodni mentek. (A tengerparti strand úgy tele volt szórva a homokdollár néven ismert tengeri sünökkel, mintha azok teljesen értéktelenek lennének.) Elfelejtik a nevét az étteremnek, amit a legjobban szerettek – csak arra emlékeznek, hogy valami egzotikus virágról nevezték el. Még a sziget nevét is elfelejtik.

KÖZELÍTÜNK RÁ az Indigo Bayre, és láthatóvá válnak az üdülő jellegzetességei. Tökéletesen egyenes törzsű pálmákkal szegélyezett, hosszú behajtó vezet hozzá, a márvány előcsarnokot magasba törő kupola fedi, de van itt egy szabadtéri pavilon is, ahol minden reggel tízig reggelit szolgálnak fel, fürdő, babszem alakú úszómedence, fitnesztermek és üzleti központok, azaz business centre-k is („CENTRE” olvasható a gravírozott tábláikon, és az amerikaiakat elbűvöli ez az anglicizmus: furcsának és komolynak hat egy szigeten, mely ilyen messze van Angliától.) Van egy strand, melyen a napozószékeket az öböl ívét követő parabolaalakban teszik ki, a parton

a helyi asszonyok pedig tejesládát állítanak egy napszitta ernyő alá, ahol befonják a fiatal lányok haját. Az illat klasszikus trópusi: frangipáni, kókusz naptej és az egyenlítői óceán enyhe sóillata.

A strandon családok, a székeik körül a homokban elszórva műanyag lapátok, úszópelenkák, hihetetlenül kicsi strandcipők; pihenőkabinokban összesimuló nászutasok, az árnyékban vastag thrillereket olvasó nyugdíjasok. Fogalmuk sincs arról, hogy hamarosan mi fog majd történni itt, Saint X-en, 1995-ben.

Délelőtt van. Nézzék csak! Egy lány sétál a homokban. A léptei lusták, mintha semmi következménye sem lenne annak, hogy mikor ér oda, ahová tart. Ahogy elhalad, utána fordulnak – a fiatal férfiak nyíltan, az idősebbek diszkrétebben, az idős nők pedig vágyakozva. (Valaha ők is voltak tizennyolc évesek.) Hosszú, hullámzó tunikát visel a bikinije fölött, de a tinédzserek érzékével azért kissé kihívóan. Raffia strandtáska lóg lazán a vállán. Arcának és karjának tejfehér bőrét, akár a barackot, sűrű szeplők pettyezik. Ezüst bokaláncot visel, melyen csillag alakú medál lóg, hosszú, karcsú lábán gumi strandpapucs. Vörösesbarna haját, mely sűrű és fényes, akár a lószőr, precíz rendetlenséggel fogja kontyba egy sárga gumiszalaggal. Ő Alison, sosem Ali.

– Jó reggelt, álomszuszék! – mondja az apja, amikor a lány odaér a család napozószékeihez.

– 'reggelt! – ásítja Alison.

– Épp itt ment el egy luxushajó, lemaradtál róla. El se hinnéd, hogy milyen nagy volt – szólal meg az anyja.

(Bár az Indigo Bay vendégei hajlamosak panaszkodni, amikor a hatalmas hajók beúsznak a látképbe, azért némi elégedettséget is okoznak nekik ezek a pillanatok, hiszen mások rossz ízlése megerősíti, hogy ők milyen kifinomultak hozzájuk képest – hiszen nem egy hajó közönséges luxusában töltik a szabadságukat, ami körülbelül olyan szép, mint egy irodai komplexum.)

– Hú, de izgalmas lehetett! – Alison egy napernyő árnyékából a napra húz egy széket. A táskájából elővesz egy sárga walkmant. Leheveredik, felteszi a fülhallgatót, és a szemére húzza a napszemüvegét.

– Mit szólnál egy családi úszáshoz? – kérdezi az apja.

Alison nem felel. Az apja végül arra jut, hogy a lánya nem úgy tesz, mintha nem hallaná a zenétől, hanem egyszerűen csak nem vesz róla tudomást.

– Talán egy kicsit később mindenkinek több kedve lesz – mondja az anyja vidám, biztató hangon.

– Hé, Clairey! – szólal meg Alison. – Elmegyek kincset keresni, és hozok egy tengeri csillagot.

A kislányhoz beszél, aki az apja és az anyja napozószéke között ül a homokban, és eddig a pillanatig elmélyülten kis homokhalmokat épített.

– Elmegyek kincset keresni, és hozok egy tengeri csillagot és egy kutyát – feleli a kislány.

Épp olyan furcsa a megjelenése, mint amilyen ragyogó a nővéréé. A haja szinte fehér, a bőre nagyon sápadt. A szeme szürke, az ajka vértelen. Ezen vonásoktól egyszerre tűnik lebilincselőnek és hétköznapi. Ő a hét éves Claire. A családjának Clairey.

– Elmegyek kincset keresni, és hozok egy tengeri csillagot, egy kutyát, és egy kis fuvolát.

– Egy kis fuvolát – suttogja Claire. A szeme elkerekedik a csodálkozástól.

Az apa odainti az egyik parton dolgozó férfit. Ketten vannak: mindketten sötétbőrűek, fehér nadrágban és pólóingben, melynek szivarzsebére az üdülőhely emblémáját hímezték aranyfonallal. A sovány és a kövér: a legtöbb vendég csak így jegyzi meg őket. Most a soványabbik, Edwin tart a család felé.

Amikor odaér hozzájuk, Alison felül, és lesimítja a haját.

– Hogy vannak ma reggel? – kérdezi a férfi.

– Kitűnően! – feleli az asszony látványosan lelkesedve.

– Először vannak a szigetünkön?

– Igen – erősíti meg az apa. – Tegnap este érkezünk.

A család minden télen különböző szigetek más-más nyaralóhelyén vakációzik, egy hétre kipihenve a behavazott elővárosukat, hogy aztán így megacélozva magukat, el tudják viselni a még hátralévő sötét és hideg hónapokat. Láttak már pálmafákat, melyek lehajolva csókolták meg a homokot. Láttak már olyan átlátszó vizet, akár a gleccserek, és sétáltak olyan puha homokban, mint a krém. Látták már hatalmas narancsszínű tojássárgájává változni a napkorongot a nap végén, majd széttörni és szétfolyni a tengeren. Látták már, ahogy az éjszakai eget apró, kékes fényű csillagok népesítik be.

– Nézzék: a szigetünk a leggyönyörűbb napot varázsolja elő önöknek! – Vékony karjával körbemutat az égen és a tengeren. – Mit hozhatok ma reggel?

– Két rumpuncsot és két gyümölcspuncsot – feleli az apa.
Alison halkan felsóhajt.

A sovány férfi valamivel később visszatér. (Túl sokára, gondolja az apa, akárcsak az összes többi apa ezen a homokos partszakaszon: a sovány imád fecsegni, és lassú.) Egy tálcán maraszkinó cseresznyével és hibiszkuszvirágokkal díszített italokat hoz.

– Ma délután röplabdameccsünk lesz – jelenti ki. – Reméljük, csatlakoznak hozzánk.

– Ó, drágám, te imádnád! – mondja Alisonnak az anyja.

A lány feléje fordul. Bár napszemüveget visel, az anyjának semmi kétsége afelől, hogy lesújtó a tekintete.

A sovány férfi összecsapja a kezét. – Kitűnő! Számíthatunk a kisasszonyra?

Alison megigazítja a napszemüvegét. – Talán – (Mostanában sikerült kifejlesztenie azt a készségét, hogy a legártalmatlanabb szavakat is alig leplezett rosszindulattal ejtse ki. Az anyjának már feltűnt.)

– Inkább napozni szeretünk, ugye? – mondja a férfi.

Alison arca bíborvörös lesz.

Az apa a tárcájába nyúl, és néhány papírpénzt ad a vastag kötegből, melyet az előző nap vett fel a bankban. (Vajon tényleg csak tegnap volt? Már érzi magán, hogy a sziget varázsa megfiatalítja.)

– Köszönöm, uram. – A sovány férfi a zsebébe dugja a pénzt, majd továbbindul a tengerparton.

– Kedves srác – mondja az apa.

– Barátságos – ért egyet vele az anya.

– Nos? – kérdezi az apa, és felemeli a poharát.

Az anya mosolyog. Clairey feszülten figyeli a cseresznyét. Alison begyakorolt unalommal kevergeti a gyümölcs puncsát.

– A Paradicsomra – mondja az apa.

A DÉLUTÁNI forróságban a kövér férfi megy végig a parton, és megáll minden székcsoportnál.

– Öt perc múlva kezdődik a röplabdameccs – mondja halkán.

Kényelmetlenül biccent, a pólóinge gallérját húzogatja, majd továbbmegy. A vendégek nézik, ahogy elhalad előttük. Nagydarab ember: az a fajta nagy, aki felhívja magára a figyelmet. Ő Clive. Akik ismerik, azoknak Kiki.

– Jobban kéne reklámoznod a meccset, tesó! Még mindig hiányzik négy játékos! – kiabálja a sovány a röplabdapályáról, tölcsért formálva a kezéből. – Bajnokok röplabdája! Utolsó lehetőség!

Az addig alvó vagy olvasó emberek a fejüket rázzák a kiabálására, és elnézően mosolyognak. Tudják, hogy a sovány elengedhetetlen része ennek a helynek: ő garantálja a strand energiáját, vidámságát, kéjes, nyúlós magánhangzóit.

Alison leveszi a fejhallgatóját, és feláll. – Clairey, jössz megnézni, hogy játszom? – A kislány a kezét nyújtja a nővéreinek.

Ahogy a két testvér a homokon át a pályához megy, fiatalemberek állnak fel, és fesztelenül a nyomukba szegődnek. Hiszen amúgy is kedvük van egy kis röplabdázáshoz.

A SOVÁNY FÉRFI kiszámolja a játékosokat: egy, kettő, egy, kettő. Claire leül az oldalvonal mellé.

– Kisasszony, ön az én extra szempárom – mondja neki vigyorogva a férfi. Összeborzolja a lány haját, aki megmerevedik az érintésre.

A játék kezdete előtt nem sokkal Alison a fején át lehúzza a tunikáját, és a húga mellé dobja, a homokba. A többi játékos tekintete végigsiklik rajta, és meglátják a nagy, kagyló-rózsaszín heget a hasán – bár úgy tesznek, mintha nem vennék észre. Alison egy pillanatig teljesen mozdulatlanul áll, miközben a többiek szeme issza a titkos látványosságot. Aztán felkapja a labdát a homokból, és a levegőbe dobja.

A MECCS nem a legjobb. Néhány iskolás és főiskolás játszik, valamennyire még fitt, fiatal apukák, egy nő, aki mindig elhajol, ha a közelébe ér a labda, egy harmincas évei közepén járó házaspár – a férfi rózsaszín, delfinmintás fürdőnadrágja fölött már kis pocak lóg, míg a feleség tökéletes alakja kíméletlen edzőteremi órákról árulkodik – és egy valóban jól játszó fickó, aki túlságosan is komolyan veszi a játékot (feleslegesen agresszív a leütései, és folyamatosan „csak egy tanács”-csal igyekszik gatyába rázni a csapatát), ezzel pedig nagyon hamar a többiek idegeire megy.

Meccs közben a játékosok a szokásos témákról társalognak. Kiderül, hogy két pár New Yorkból érkezett, egy Bostonból, egy pedig Miamiből. Az elhajoló nő minneapolis. Egy nászúton lévő, chicagói férfi a szobájában hagyta az újdonsült feleségét, mert valószínűleg romlott lehetett az előző esti langusztája.

– Ő küldött el – teszi hozzá gyorsan. – Azt mondta, hogy semmi értelme mind a kettőnknek kihagyni ezt a napot, ha már úgysem tudom hasznossá tenni magamat. – A felesége szavait megismételve összeráncolja a homlokát: felrémlik előtte, hogy talán félreértette, és megbukott a házassága első tesztjén.

– Ezzel megkezdődött az életed következő negyven éve – mondja a játékot túl komolyan vevő fickó. A feleségével már két napja vannak Indigo Bayben. Ne értsék félre, nincs baja ezzel a hellyel, de nekik jobb volt az előző évi Malliouhana Antiguán – vagy talán Anguillán? A miamiból érkezett pár barátai esküsznek Malliouhanára.

– Csak szerintünk átlag alatti az itteni kaja? – kérdezi a túl komolyan játszó fickó.

A minneapolis-i nő szerint az étel nagyon ízletes, de arcpirítóan drága.

– Azért van ez, mert mindent hajóval hoznak ide – mondja a delfines fürdőnadrágos férfi.

– Ezt csak mondják. Hiszen foglyul ejtett közönség vagyunk – javítja ki a felesége.

– És a szervizdíj nagyon durva.

– Amikor hozzák a számlát, én meg se nézem. Csak aláírom.

– Okos ember.

– Majdnem, drágám! – mondja a delfinmintás fürdőnadrágos férfinak a felesége, amikor az a hálóba szerválja a labdát. Kínosnak találja a fürdőnadrágot, de a feleségétől kapta ajándékba, és mivel ő annyira örült neki, nem akarta megbántani azzal, hogy visszaadja, bár gyanítja, hogy a felesége nem azért örült annyira a ruhadarabnak, mert neki örömet szerez vele, hanem mert saját magának szerzett örömet vele: bizonyos szempontból egy olyan férjet akar, akit nem kell komolyan vennie. Ezt észrevette, de nem mondott neki semmit, hiszen rájött, hogy kegyetlen és értelmetlen lenne felhívni a felesége figyelmét szándéka rúttságára, amikor ő azt őszintének véli. Amikor három év múlva majd köllököltöznek, a férfi rá fog ébredni, hogy mennyi mindent tartott magában, és mennyi időt töltött azzal, hogy csak mosolygott a nőre, miközben magában szemrehányást tett neki.

Megbeszéljük az üdülő által kínált, különféle kirándulások előnyeit és hátrányait. Valaki azt kérdezi, hogy vajon elég jó-e a snorkel-túra Carnival Cayre.

– Mi tegnap elmentünk rá. Annyi halat fogtok látni, hogy a végén már a könyökötökön jön majd ki – mondja a New York-i férj.

Valaki azt hallotta, hogy nem szabad kihagyni a könnyű-búvár-kirándulást oda, ahol ötven évvel korábban egy hurrikánban hajótörést szenvedett a Lady Ann nevű hajó. Más-
valaki golfozott reggel, és arról számol be, hogy a pálya első osztályú. A delfines fürdőnadrágos férfi felesége úgy döntött, hogy nem mennek el a régi cukornádültetvényre és rumlepárlóba. Egy másik New-Yorki-i férj nagyon ajánlja a Tamarind Island-i romantikus pikniket. A tengerpart csodálatos. A feleségével övük volt az egész. Nem említi, hogy a parton lépten-nyomon félig homokba temetett műrózsa-szirmokat talált – mások után maradtak ott, akik szintén romantikus pikniket töltöttek a Tamarind Islanden, ez pedig a gondolatai közé férközt, megkeserítve egy nagyon szépnek tartott emléket.

Van egy alacsony, izmos fiú azok között, akik a parton követték Alisont: a nyaka körül kirottosodott kenderfonat díszeleg, egy másik pólóján a diákszövetsége görög betűi láthatóak, egy magas, szőke fiú pedig némi faggatózás után bevallja, hogy a Yale-re jár. Van egy lány is, akinek kommunikáció a főszakja. Néhány percig végigveszik, hogy kiket ismernek egymás iskolájában, közös ismerősöket keresve. A kendernyakláncos fiú volt barátnője együtt hallgat fejlődéslélektant a diákszövetséges sráccal. A kommunikáció főszakos lány diáktáborbeli szobatársa egy zenekarban játszik a Yale-re járó fiúval. A szőke fiú csellón játszik. Márciusban Szentpéterváron fog turnézni.

– Kicsi a világ! – mondja a szőke fiú, amikor rájön, hogy főiskolai focicsapatának egyik tagja Alison princetoni szobatársa.

– Mármost a világaink kicsik – vág vissza a lány.

A fiú elneveti magát. – Jól mondod, Ali.

– *Alison*.

– Jól mondod, Alison.

A játékosok szerválnak, és lecsapnak, mindehhez a homok és az ég ad kétszínű hátteret. A térdüket markolják egy-egy különösen megerőltető játszma után: – Hú! – lihegik. Nézik Alison-t. A lány felugrik, alábukik, és hanyagul vetődik a labda után. A teste hajlékony és atlétikus. Még akkor is árad belőle az energia, ha mozdulatlan. Amikor a delfines fürdőnadrágot viselő férfit rajtakapja a felesége, hogy a lányt bámulja, ő úgy tesz, mintha teljesen belefeledkezne az óceán látványába.

Claire a homokban ülve figyel, és azon tűnődik, hogy ha egyszer felnő, vajon az ő mozdulatai is olyan áradóan szépek lesznek-e, mint Alisonéi. Kétli, de ettől nem szomorodik el. Neki elég, hogy a nővére dicsfényében süt kérezhet.

Amikor véget ér a játék (az a csapat veszít, amelyikben az a férfi játszott, aki túl komolyan vette az egészet – bár most már azt mondja, hogy „összességében jó buli volt”), a szőke fiú odamegy Alisonhoz. Egy kicsit beszélgetnek. A többi fiú dühösen nézi, és némán magukat hibáztatják, majd a hirtelen felértékelődött, kommunikáció szakos lány kerül a figyelmük középpontjába. A szőke fiú megérinti Alison vállát, majd gyorsan elindul a homokban. Miután elment, Alison odanyúl a ponthoz, melyhez hozzáért a fiú, és az ujjhegyét finoman végighúzza a bőrén.

AHOGY A DÉLUTÁN estébe fordul, a vendégek lassan eltűnnek a tengerpartról. Órákon át próbálnak magukhoz térni a nap után – a napfénytől, a melegtől, a piától, és a szépségtől, mely olyan vibráló, hogy a szemük nyugalomért könnyörog. Lezuhanyoznak. Beszélnek a munkahelyükkel. (Szükség van a szakértelmükre, hogy megoldjanak egy különösen nehéz problémát, ők pedig megkönnyebbülve segítenek; vagy pedig azt mondják nekik, hogy élvezzék csak a nyaralásukat,

nélkülük is elboldogulnak valahogy – így viszont az este hátralévő részében házsártosak és ingerlékenyek lesznek.) Szeretkeznek a puha szállodai ágyakban. Ezután megeszik a mangót a bekészített üdvözlőkosárból, és hagyják, hogy a sűrű lé végigfolyjon a kezükön. Megvizsgálják a minibár apró üvegeit. A szokás hatalma miatt végigkapcsolgatják a tévécsatornákat, belenéznek néhány percre a Saint Kitts-i híradóba, a *Miami Vice* ismétlésébe, egy reggae énekesről szóló dokumentumfilmbe, aki nem Bob Marley, és nem is Jimmy Cliff. Kiülnek az erkélyre, és miközben a szigeten beszerzett, közepes minőségű fűből csavart laza jointjaikat szívják, nézik, ahogy elkezdődik az este: lemegy a nap, molylepkék törnek elő a sötétből, a pálmák árnyas szelmalmokká válnak, az égboltot pedig átszúrják az első halvány csillagok.

A testvérek egymás mellett fekszenek Claire ágyán, és hagyják, hogy a légkondicionáló lehűtse testüket. Alison csak egy napig volt a parton, de már mogyoróbarna. A reggel még halvány barackra emlékeztető szeplői aranybarna szikrák. Claire bőre ugyanakkor égő rózsaszín.

– Szegénykém! – mondja Alison.

Behozza a fürdőszobai készletből az aloe verás üveget, és egy keveset a tenyerébe nyom. Centiről centire haladva nyugtatja meg a húga bőrét. Claire behunyja a szemét, és a nővére érintésére vak álomba zuhan.

Alison már négy hónapja a főiskolán tanul. Claire néha otthon bemegy a nővére szobájába, és leül az ágyára. A szoba úgy néz ki, mintha Alison csak egy perce ment volna el. Az íróasztalon halomba dobálva fényképek, a kék kerámiabögrében lévő tollak és ceruzák között csillogó, epres szájfény. (Egyszer kicsavarta, felkent egy keveset belőle, és az ajkáról magába szívta a nővére illatát. Azóta nem merte megismételni.) A falon zenekarok poszterei. A ruhák, amiket a nővére nem vitt el a főiskolára, hanyagul összehajtva hevernek a komódban. De többé már nem érzi úgy, mintha valaki lakna a szobában. Néha, amikor behunyja a szemét, nem tudja el-

képzelné a nővére arcát. Nem hallja a hangját, és ilyenkor pánikba esik.

Most a közös hotelszobájuk Alison jelenlététől párás, és egyszerre minden visszatér, ami hiányzott Claire-nek. A nővére vad körömrágása. A szokása, hogy a ruháján át simogatja a hegét, amikor gondolkodik. Az, ahogy táncol egy kicsit, azok a röpke, bensőséges pillanatok. A nővére egy fülébe súgott titok.

MIRE GONDOL egy apa, amikor a nyaralása második napján hajnalban felébred? Azok az átkozott madarak! Kakasok kukorékolnak valahonnan az üdülő mögül. Valami sárga begyű madár állandóan éles hangon lármázik az erkélyen. (A sárgás-cukormadár, a sziget egyik hírhedt, bosszantó réme.) Magára kapja a fürdőköpenyét, kimegy az erkélyre, elhessegeti a madarat, majd visszafekszik az ágyba. De az egy percen belül visszatér. Az apa ezt háromszor végigcsinálja, és egyre dühösebben gondol egy korábbi vendégre, aki valószínűleg a szobaszervíz csokis fánkjának maradékából adott a madárnak. Csak nyugalom, gondolja. Most már úgy is felébredt, akár el is kezdheti a napot. Megcsókolja a feleségét, aki még mindig mélyen alszik, majd kilép az erkélyre, hogy megcsodálja a reggelt. Szép idő van. Megannyi sétahajóként néhány lapos felhő kúszik át lassan a tiszta, kék égen. A Faraway Cay olyan közelinek tűnik, hogy már-már elhiszi: csak ki kell nyújtania a kezét, és megérintheti. Látja a pálmafákat a parton. Látja a homokzátony fekete szikláinak bemohásodott arcát, akár csak a vízmosások árnyékait. A homokzátony színpompás zöldje odahaza egyszerűen nem létezik. Az apa egy pillanatra eltűnődik azon, hogy a legtöbb ember úgy éli le az életét, hogy sosem látott ilyen gyönyörű helyet. Magában újra elismétli – ahogy túl gyakran próbálja – hogy nagyon szerencsés. A buszon, a repülőtérrel az üdülőbe jövet is elgondolkodott ezen: út közben poros udvarokban játszó gyerekeket látott, horpadt bádoglábasok mögött ülő álmos asszonyokat az út

melletti standoknál, betonházakat, melyek valaha minden bizonytalansággal, sárga és rózsaszín színűek voltak, de szinte már teljesen lepergett róluk a festék – ezek a képek megmaradnak benne, és felidéznek mindazt, ami az ő életében mindennek megfelel: a gyönyörű lányait, feleségét, házát (az eresz most csillogó hótól púpos), Zizipihét, a kutyát.

GÉP ZAJA SZAKÍTJA félbe a gondolatait. Egy traktor halad végig a parton. Észreveszi, hogy az előző nap makulátlanul tiszta homokját barna hínárszőnyeg borítja. Két overallos férfi halmokba gereblyézi a hínárt. Egy traktor halad a nyomokban, és felkanalazza a halmokat. A traktor mögött egy negyedik ember egy partvissal elsöpri a keréknyomokat.

Az apa áll az erkélyen, és egy ideig nézi a műveletet. Most már érti, hogy a part nem eredendően kristálytiszta, és ugyan elismeri, hogy ennek nyilvánvalónak kellett volna lennie, de ez a tudás valahogy elrontja az örömét. Zavarja a reakciója. Miért kellene ezen emberek munkája miatt kevésbé és nem jobban értékelnie a tengerpartot?

Ahogy elindul a második napja az Indigo Bayben, és egyre inkább hozzászokik az üdülő szépségéhez, a mindenfelé rózsaszín virágokat könnyező bokrokhoz és a pimaszul kékeszöld vízhez, új információkat kezd el befogadni. Például észreveszi, hogy a reggelinél a szabadtéri pavilonban kicsit savanyú a tej, és kellemetlen utóíz hagy a nyelvén. Egy szóval sem említi. Nem kéri meg azt a nőt sem, aki olyan melegen üdvözölte a családját a pavilon bejáratánál, hogy oldja meg a problémát. Egyszerűen csak megjegyzi. Ahogy azt is, hogy az üdülőben itt-ott rutinszerűen megérez bizonyos összetéveszthetetlen szagokat. Az úszómedence túloldalánál a friss szemétét. A szobájuktól a tengerpartig vezető, kavicsos út fordulójában a szennyvizét. Más vendégekkel ellentétben észébe sem jutna ilyesmi miatt panaszkodni. Szereti azt hinni, hogy ízlésesen viseli a tehetőségét. A világban járva-kelve nem várja el, hogy minden tökéletes legyen. Amennyire csak tud, igyekszik min-

dent és mindenkit kedvelni. A világhoz való ilyen hozzáállását is a társadalomban elfoglalt pozíciója előnyének tartja. Könynyű engedelkenynek lenned, ha szerencsés az életed.

Csakhogymost már az egész egy kicsit el van rontva, nem? Minden évben ugyanaz a csalódottság; elismeri, hogy gyerekes, de ez van: továbbra sem találta meg a Paradicsomot, még nem. Mert, ha jobban megnézzük, ugyanúgy mint bárhol, itt is minden csak testekről meg az általuk termelt sokféle hulladékról szól, meg arról, hogy azt hová tegyük – az egész egy nagy felfordulás, pedig csak két napja vannak itt. Az ideérkezésüket megelőző héten Manhattanben, a hóviharmiatt néhány napig nem tudták elvinni a szemetet. Miközben a Grand Centraltól az irodáig sétált, a járdaszélen másfél méteres halmokban álltak a fekete szemeteszákok. Az utcasarokon kicsordult a szemét a szemetesekből, a járda körülöttük telis-tele volt csirkecsontokkal, félig megevett hot-dogokkal, pelenkákkal, a kifolyt kávé pedig apró folyóvá fagyott. Látta, ahogy egy piros pulóveres kis terrier odapisil a szemeteszákalom aljába, majd meglátott egy sűrű, bézsszínű tócsát egy másik halom mellett: egy pillanatig kíváncsian nézte, majd amikor megcsapta a szag, rájött, hogy hányás. Ahogymind ezt maga mögött hagyta, egy trópusi part képe jelent meg előtte. *Hála istennek, hogy megszököm innen*, gondolta. De most, hogy megszökött, és itt volt, önkéntelenül is eltűnődött, hogy vajon nem csak az az átkozott murvafürt-e az egyetlen különbség, hogy ez a hely valójában nem más, mint ugyanaz a régi rútság, melyet a szépség nem túl meggyőző látszata mögé rejtettek.

SÁRGA gumilabda emelkedik a magasba. Tucatnyi gyerek rohan a homokban, hogy elkapja. Délelőtt tíz óra van: az üdülőben minden nap ilyenkor kezdődnek a gyerekjátékok és a váltóversenyek. Amíg a gyerekek játszanak, a szülők kihasználják a szabadidőt. Abban a pillanatban, amikor a sárga labda a legmagasabban van, egy anya megremeg az egy hónap

óta először rátörő orgazmusa erejétől. Egy másik anya már egyre közelebb van hozzá, és veszettül reméli, hogy a férje kibírja addig. Egy férj és egy feleség, akik nagyon szeretkezni akartak, az ágyban horkolnak. Más párok tequila sunrise koktélokot isznak a pezsgőfürdőben, olvasnak a parton, és egymás mellett dübögnek a futópadon a fitnesscentrumban. Egy feleség a férjének pózol az óceán előtt, és minden tőle telhetőt megtesz, hogy elrejtse petyhüdt combját. Egy pillanatra a gyerekeik eltűnnek a szemük elől. Egy kis időre mintha egyáltalán nem is léteznének.

CLAIRE nem ügyes a játékokban. A pókmászás közben leesik. – Gyere máár! – nógatja a partnere a háromlábú versenyben. Még csak két lépést tesz meg a tojás és kanál versenyből, amikor a tojás legurul a kanáláról, és összetörik a lábfején. De legkevésbé az a rejtélyes módszer megy neki, amivel a gyerekek párokba és csoportokba rendeződnek, gondoskodva a haverjaikról a hétre. Még a Belgiumból érkezett Axel is összeáll egy másik csirkefogóval, pedig az egy szót sem beszél angolul. Olyan gyorsan barátságot kötnek, hogy Claire beleszédül, mintha pörgött volna: amikor megáll, a világ ismét a helyére billen, a barátkozás dolgát pedig befejezték és elrendezték nélküle.

A KÖVÉR FÉRFI hozza a család ebédjét. Nézik, ahogy jön a parton: a nehéz tálcát a vállán egyensúlyozza. Megbotlik. Záporozik a hasáburgonya a homokra.

– Bocsánat! – mondja, amikor odaér. – Hozok még krumplit.

– Ó, ne fáradjon! Még így sok maradt – mondja az anya biztatóan. – Clairey, drágám, nem írunk.

A kislány megdermed, ahogy rajtakapták a mutatóujjával a levegőben. Azt a szót írta, hogy krumpli. Már az l-nél járt. Maga mellé rántja a kezét. Érzi, hogy ujjá viszket a félig befejezett l-től és az i-től. Később majd be kell fejeznie.

– Hagyd már békén! – csattan fel Alison. Megfogja Claire kezét, az ajkához emeli, és megcsókolja.

Az anya felsóhajt. A kisebbik lánya pár hónappal korábban vette fel ezt a szokást: a mutatóujja ide-oda mozog és hullámszik a levegőben. *Írok*, motyogta Claire, amikor az anya megkérdezte, hogy ez meg mi. Elmentek az iskolai pszichológushoz, ami hiba volt – Claire azután már óvatos lett, és lopva csinálta: csak akkor, amikor úgy gondolta, hogy senki sem figyeli. Ez az anyák állandó küzdelme: honnan tudod, hogy mi az, ami csak furcsa és mi az, ami aggasztó? Mekkora kárt okozol a gyerekednek, ha valamit az egyikként kezelsz, pedig igazából a másikról van szó?

Miután Clive leteszi az ételüket a székeik közötti alacsony asztalra, kivesz a zsebéből egy kis törölközőt, és letörli homlokáról az izzadságot.

– Biztos melege lehet hosszúnadrágban – mondja az apa.

Alison helytelenítő pillantást lövell rá, de ő nem vesz róla tudomást. Ha az apák csak olyasmit mondanának, amit a tinédzser lányuk helyesel, akkor sosem szólalnának meg. Az anya és az apa összenéz. A lányuk megváltozott. Mostanában a tinédzserkori mélabúhoz egy csipetnyi erkölcsi ítélet is társul. De még ennél is újabb ez a lemondó sóhajtás: mintha arra sem lennének érdemesek, hogy ítélkezzen fölöttük. Semmi kétség, most már főiskolás.

– Ki lehet bírni – mormogja a kövér férfi. – Önöknél otthon hideg a tél?

– Szörnyen hideg – feleli az apa. – Szüntelenül havazott. Irigylem, hogy maga minden nap erre ébred.

– Nekünk pedig itt vannak a hurrikánok – mondja a kövér férfi.

– Volt egy pusztító hurrikán ebben a szezonban, ugye? José?

– Luis.

Az apa összecsapja a kezét. – Luis! Azaz!

– Hatszáz lakóházat tett tönkre, és sok iskolát.

– Milyen szörnyű! – mondja az anya.

Az apa fel nem tudja fogni, hogy hajlandóak az emberek olyan helyen élni, ahol ilyesmi megtörténhet. Arra jut, hogy a pusztulás miatti állandó veszélyérzet, a tudat, hogy mindent elveszthetnek, bizonyára születésüktől fogva beépül a helyiek vérmérsékletébe, ezért nekik könnyebb így élni, mint neki lenne. Ami nem az ő jellemének hibája, hiszen ha itt születik, akkor valószínűleg ő is ilyen lenne: higgadt nyugalommal tudná elviselni a kiszámíthatatlant. Egy pillanatra elképzei magát ilyennek – kellemes, ahogy kibújik a bőréből, és olyasvalakivé válik, aki szorosabb kapcsolatban van a bolygó viszonytásaival, és meg is békelt azokkal.

– Mondja, melyik helyet javasolná, ha meg akarnánk kósolni a helyi ételeket? Tudja, valami olyasmit, ami autentikus – kérdezi az apa.

A kövér férfi egy városi étterem nevét mondja neki. A barátja ott dolgozik, túrákat vezet a szigeten és a homokzátonyokon is: *Jó áron*. Az anya és az apa elmosolyodik, megköszönik neki, ám azért némán megegyeznek: örülnek az információnak, de azért óvatosak a minden hájjal megkent helyekkel.

A parton jártukban-keltükben az apa aláírja az ebédek és az italok számláit. Próbálnak nem gondolni a számokra. Öt dollár a gyerek üdítője, tizennyolc a feleség kecskesajt-salátája. Nem akarnak azon rágódni, hogy húzzák le őket a Paradicsomban. Ráadásul hogy árazhatná be az ember az ilyen pillanatokat? Itt a tenger, a kék víz, és a tejszerű hab. Itt a puha, napmeleg homok. Az apa valahol olvasta, hogy kevesebb homokszem van a Földön, mint ahány csillag a világégységtemben. Mennyire valószínűtlen, mekkora hihetetlen szerencse, hogy a családja itt van ezen a parton.

VALAMIVEL később a sovány férfi visszajön, hogy elvigye a család tányérjait.

– A nővérek mit terveznek a nap hátralevő részére? – kérdezi.

– Várat építünk, ugye Clairey? – feleli Alison.

– Tudta, hogy én voltam az idei Carnival Homokvárverseny bajnoka?

– Valóban? – Alison lesöpri a haját a nyakáról, és lófarkba fogja.

– Komolyan. Vagyis dicséretet kaptam. – Elvigyorodik.

– Ha a lányoknak tanácsra van szüksége a tervezést illetően, csak szóljanak.

– Mi magunk szeretjük építeni a homokvárainkat, köszönjük – mondja Alison elragadóan önelégült mosollyal.

Edwin leguggol Claire előtt. – És ön, kisasszony? Ön is jobban szereti maga építeni a homokvárát? – Rámosolyog.

Claire mereven bólint.

A fiú elneveti magát. – Oké, kisasszony! – Összeborzolja a lány haját. – A viszontlátásra, nővérek.

Ahogy elindul a parton, az anya észreveszi, hogy a lánya a fiú után néz.

A SOVÁNY a homok hercege. Rajta keresztül áramlik a vendégek társadalmi hierarchiája. Akiiket barátságos jóváhagyásával megáld, azok mintha láthatatlan státuszba lépnének. Az mondjuk igaz, hogy előszeretettel áll meg fecsegni, és sok a szünet, ami lassítja a kiszolgálást a parton, de ezt megbocsájtják neki, sőt örömmel is veszik. Hiszen hová is sietnének? A szigeti idő szerint élnek. A fiatal gyerekek is imádják, úgy követik, mintha a rajongói lennének.

Aztán ott van a kövér, Kiki, aki sután mozog a homokban, ügyetlenül egyensúlyozza a tálcát a koktélokkal a vállán, és a napernyőket is esetlen mozdulatokkal állítja be a nap mozgását követve – ám a hangja csak ritkán hangosabb a motyogásnál. De ő Edwin barátja. Nyilvánvaló, hogy mennyire közel áll egymáshoz a sovány és a kövér. Ha összetalálkoznak a homokban, felemelt hüvelykujjal vagy valami baráti ugra-

tással üdvözlik egymást. Edwin gyakran egy zsírfoltos zacskóval jön vissza a szünetéről – ebéd Kikinek.

Amikor egy vendég a barátságukról kérdezi Clive-ot, ő csak annyit felel: – A legjobb haverok vagyunk.

– Én és Kiki? – vágja rá Edwin ugyanerre a kérdésre. – Együtt nőttünk fel. Még általánosból ismerjük egymást. Mit gondol, ki nevezte el Kikinek? Elmesélném, hogy miért, de akkor megölne.

Napnyugtakor a delfines fürdőnadragos férfi a parton kocog, amikor meglátja, hogy Edwin halomba rakott székeket vonszol a homokban. Clive odarohan, és egy szó nélkül átveszi tőle a terhet. A férfi úgy érzi, hogy valami belényilall. Ne értsék félre, szereti a feleségét, de eddig a pillanatig valahogy megfeledezett a barátság ízéről – vagy talán erre kényszerítette magát.

A NŐVÉREK sok mindent csinálnak együtt. Kagylókat gyűjtenek. Víz alatti üzeneteket váltanak a medencében: a majonéz nagyon gáz, Zizipihe a világ legjobb kutyája. Az óceánban Alison a karjába kapja Claire-t, a kislány pedig átfogja a nővére nyakát.

– Elsüllyedt a hajónk, és apa, anya, meg az összes többi ember meghalt – mondja Claire. – Az óceán közepén vagyunk.

– Látod ott azt a szigetet? – kérdezi Alison a Faraway Cayre mutatva. – El kell majd úsznunk oda. Ez az egyetlen esélyünk. Meg tudod csinálni?

Claire bólint, józanul és bátran.

Homokvárakat építenek: Claire boldogan követi a nővére irányítását, annak elképzelését. Vödörszám hordja a vizet, kis ágakat és kavicsokat hoz, miközben Alison hidakat, árkádoakat, és az égbe vezető csigalépcsőket formáz.

Az arra járó Edwin értékeli az eddigi teljesítményüket: – Nahát, beomlott a híd! Úgy látom lányok, nincs túl sok szerencsétek, ha magatok építkeztek. – Elvigyorodik.

– Ez egy rom – feleli Alison. – Valami ősit építünk.

*Egy rom, suttogja maga elé Claire, miközben vizet hoz.
Egy rom. Egy rom.*

EGY HÍRESSÉG érkezett Indigo Baybe. Egy színész: a közép-korú férfi mellékszerepeket szokott játszani, általában valakinek a társát, jellegzetessége, hogy embergyűlölő. Magával hozta a ruganyos testű, fekete hajú barátnőjét, akinek lúdtalpa van.

Érkezésének híre gyorsan elterjed a vendégek között, és ők minden erejükkel azon vannak, hogy úgy tegyenek, mintha nem ismernék fel. A medencénél senki sem ül a színész vagy a barátnője melletti székbe. Amikor a friss házások (a feleség már kiheverte a romlott langusztát) a pezsgőfürdőben össetalálkoznak a színésszel, a férj egészen odáig megy, hogy megkérdezi, mivel foglalkozik.

A színész közelében a vendégek hangosabban nevetnek. A férfiak jobban kihúzzák magukat, és gyakrabban érnek a feleségükhöz. A nők a csípőjüket ringatják. (Magukban, bár kissé önelégülten, azt mondják, hogy ők aztán le nem feküdnének vele. Valaha jóképű volt, de elhagyta magát: már elpuhult és szétcsúszott. Évek óta hallják a pletykákat, hogy időről időre bevonul a kaliforniai sivatag valamelyik elvonójába.)

Bár már több mint három évtizede ismert ember, a színész sosem szokta meg azt, ahogy az emberek egyszerre megváltoznak a jelenlétében. Úgy érzi a harsány aggályoskodásukat, mint egy hideg áramlatot a levegőben. Amíg a barátnőjét masszírozzák, leül a medence mellé, és vodkát rendel citrom twisttel. A mellette lévő forgószékeken ülő pár elhallgat. Majd a férfi hangosan azt mondja a nőnek, hogy bárcsak nagyobb hullámok lennének itt, mert nagyon szeretne szőrfőzni. Felidézi egy régi élményét. Hawaiin, a legjobb pillanatban kapott el egy nagy hullámot, és a partig lovagolt a fehér fodron. A színész megérti, hogy a férfi ezzel saját nagyszerűségét dicséri, számára fontos ez a pillanat. Életének egyik

furcsasága, hogy valamiért gyakran kell végighallgatnia ilyen történeteket.

Ez a férfi nem tudhatta, hogy a színész retteg az óceántól, szinte megbénul tőle. Az utazás a barátnője ötlete volt. (Hogy a barátnője kinek az ötlete volt, azt senki se tudja. A férfinak szokása problémákat találni, hogy aztán szorosan beléjük kapaszkodjon. Mindig is így volt.) Ha rajta múlna, a háza kényelmében vakációzna, egy hétig távol az emberektől. Hiszen az emberektől szeretne egy szusszanásnyi nyugalmat, nem a munkától.

Amikor megérkeztek ide, a barátnője széthúzta a szobájuk függönyét, és kiterelte őt az erkélyre. A homokon túl az óceán egyre sötétebb kék csíkokba csavarodott. A nap fénye végtelesen stroboszkópként pislogott a vízen.

– Látod? Nem olyan félelmetes, ugye? – A lány megveregette a színész karját, mintha egy remegő kutyát nyugtatna.

Aztán az történt, ami mindig is szokott. A tenger egyre magasabb fallá emelkedett, amíg egyszerre már nem látta a tetejét. A férfi kinyitotta a száját, a víz pedig elöntötte.

MINDEN CSALÁDBAN van valaki, aki dokumentál. Mondjuk, hogy az apa az. A homokban térdel, olyan testhelyzetben, amit szegény térde manapság már alig bír, és megörökíti, ahogy a lányok a homokvárukat építik. Vacsoránál sikerül elkapnia, ahogy Alison eltöri egy homár ollóját. Kattint egy képet Clairey-ről, aki egy kagyló vonalait csodálja. Ez a feladat rá hárul, mert a felesége sosem készít képeket: azt mondja, hogy fog, de aztán elfelejti vagy nem is érdekli – nem tudja, hogy melyik. Mindegy, ez így alakult. Talált magának egy hobbit, és ha jobban belegondol, elég tisztességes amatőr fotós lett belőle. Micsoda megkönnyebbülés egy középkorú embernek, hogy még mindig vannak felfedezésre váró érdeklődési körei, és hogy talán erősebb a művészi hajlama, mint azt korábban gondolta magáról.

Otthon a ház falait az utazásaik során készült fényképek díszítik. Az apa és az anya az előző évben afrikai szafarira mentek, hogy megünnepeljék a huszadik évfordulójukat. Elefántok fekete lánc a narancsszínű naplementében. Hatalmas selyembatyuhoz hasonló madárraj az égen. Egy csapatnyi helyi gyerek nyújtogatja a nyakát a fényképezőgép felé. Buyu, a vezetőjük fekete gumicsizmájával a tábortűz izzó fadarabjait rugdalja.

És milyen csalódás a barátaik falán látni az ő naplementés állatfotóikat, az ő helyi gyerekcsapatukat, az ő apró termetű vezetőjüket fekete gumicsizmában. (Úgy tűnik, hogy az egész világon, Tanzániában, Vietnámban és Peruban is ugyanolyan alacsony, szívós emberek vezetik a turistákat a dzsungelen át, és fel a hegyre, és ugyanolyan fekete gumicsizmát hordanak.) Néhány tünékeny pillanattig valami gyönyörűnek lehetett a szemtanúja – az apa tudja: nem kellene olyan nagy fontosságot tulajdonítania annak, hogy ezeket a személyes, szentséges pillanatokot más is átélte.

Megkönnyebbülést jelent neki, hogy ez egy egyszerű, tengerparti nyaralás. Nincsenek megörökítésre váró veszélyeztetett fajok vagy ősrégi falak. Clairey játszik. A felesége szerény és szeretetreméltó a koraeste suttogásában. Soknapnyi érdektelenség és nyílt visszautasítást követően sikerül rábírnia Alisont, hogy hadd készítsen róla néhány képet. Alison kibontja a haját a lófarokból, és hagyja, hogy a vállára hulljon: nekidől egy pálmafának, és elgondolkodva néz a fényképezőgép lencséjébe, az ajka kissé szétnyílik. Az apát annyira megérinti a lánya erőfeszítése, hogy stílusos legyen abban a pillanatban, hogy elhúzza a fényképezőgépet, és csak nézi.

Meglátja, hogy a távolban jön a sovány és a kövér férfi a tengerparton. Észreveszi, hogy a sovány a lányát bámulja. Ha az apa őszinte, ha az itt lévő összes tinédzser lány apja is őszinte: nem tetszik nekik, ahogy ez az ember a lányukra néz. Annyira fesztelen. Van a tekintetében valami érdektelenség: mintha az apa lánya nem lenne különleges, csak vonzó.

Azt azért elismerik, hogy az aggodalmuknak van némi köze a férfi bőrszínéhez. De igazából még nem is aggódnak; inkább csak eljátszanak az aggodás lehetőségével. Semmiség. Egyszerűen nagyon barátságosak itt az emberek. Ez is része a kultúrájuknak: egy kis sziget lakóinak őszintesége és kedvessége. Túl régóta nem voltál nyaralni, ha már a barátságosságban is kezdesz valami rosszat látni.

EGYIK DÉLUTÁN a szőke fiú a röplabdameccsről megáll a parton, a család székeinél. Az anya nézi, ahogy Alison int a közeledő fiúnak: finoman könnyed a kézmozdulata.

– Mi történt a lábaddal? – kérdezi, amikor már Alison széke mellett áll.

Az anya odanéz, és látja, hogy a lánya vádlija le van horzsolva, és vérzik.

– Megbotlottam – feleli Alison, és vállat von.

Az anya szeretné azt mondani a lányának, hogy kérjen fertőtlenítőt, sebtapaszt a recepción, és tisztítsa ki a sebet; szeretné ő maga idehozni a fertőtlenítőt, és ellátni a lánya sebet, de inkább csendben marad.

– Megyek egy kicsit golfozgatni a lagúnába. Arra gondoltam, hogy esetleg eljöhetnél – mondja a fiú.

Az anya végignézi rajta. A haja kuszán lóg az arca körül – hosszúra növesztette, és kissé kócosan hordja. A bőre aranyszínű, mint egy tökéletesen megsütött vaníliatorta külseje. A derekáig letolva hordja az úszónadrágját. A mellkasán néhány eperszőke szőrszálat lát.

– Rendben – feleli Alison. – Miért is ne?

Az anya nézi, ahogy feláll. Pont megfelelő, tartózkodó léptekkel sétál a fiú mellett a tengerparton. Ez a kor, ez a pillanat. Egy nő ultraibolya fénykitörése a gyereke forró bőrén csapódik le.

MIKOR MÁR A NEGYEDIK napot töltik az Indigo Bayben, az anya és apa könnyen elalszik a tengerparton. Néha könnyvel

a kezükben szunyókálnak. Minél régebb óta vannak a szigeten, annál könnyebben, és gyakrabban bóbiskolnak el. Körülöttük az összes többi vendég ugyanezt a lelki lazulást tapasztalja meg. A rendes életükben naponta hoznak súlyos következményekkel járó döntéseket: negyven millió dollárról, egy beteg életéről, ezer munkás sorsáról a Közép-Nyugaton. Ha egy sebezhetőbb pillanatában kapod el a bárban a delfines fürdőnadrágos férfi feleségét, akkor valószínűleg bevallaná, hogy mire este hazamegy az irodából, már szinte abba a döntésbe is beleroppan, hogy honnan rendeljen ételt. Az Indigo Bayben egy olyan világban lazíthatnak, ahol a döntéseknek nincs következményük. Tengerpart vagy medence? Sör vagy margarita? Hálásan adják meg magukat az efféle napok gyógyító sokaságának. Elkezdenek arról ábrándozni, hogy búcsút intenek az otthoni életüknek. Felmondják az állásukat, vesznek itt egy kis villát, és vissza se néznek. Minden napot a parton tölthetnének, és sosem unnák meg. Örökké itt tudnának maradni.

– NE HAGYD, HOGY BAJBA KEVEREDJENEK, amíg elvagyok – mondja Alison Claire-nek, a szunyókáló szüleik felé biccentve. Claire a nővérét nézi, amíg az el nem tűnik a parton, majd a vödörnyi kagylóval kezd el foglalkozni, amit Alisonnal aznap gyűjtöttek. Kirakja a homokba, és méretük alapján sorba rendezi a kagylókat, majd egy halomba gyűjti az összeset, és alak és szín szerint rendszerezi őket, a kedvencétől a legkevésbé kedvelt felé haladva. Lemegy a partra, és a homokba írja a nővére nevét. Nézi, ahogy egy hullám elmossa a betűket. Visszatér a kagylóihoz. A kedvencét az öklébe szorítja, és behunyja a szemét.

Az anya kinyitja a szemét, és ásít.

– Hol a nővéred?

– Talán a mosdóba ment? – feleli Claire, pedig Alison már régen elment. Amikor végül visszajön, az anyjuk megkérdezi tőle, hogy merre járt.

– Csak elmentem sétálni. Arrafelé nagyon szép. – Az Indigo Bay végébe mutat, ahol fekete sziklák sora húzódik. – Hé, Clairey, elmegyek kincset keresni, és hozok egy lime-ot.

A nővére hazudott. Amikor azt mondja, hogy lime, Claire dohányfüstöt érez a leheletén. Ő következik, de egy szó sem jut az eszébe.

– MAJD JÖVÖK – mondja másnap Alison. A strandolás és a vacsora között vannak, Claire a szobájukban színez a dohányzóasztalon. Miután a nővére elment, Claire tízig számol, majd követi.

Tartja a távolságot. A nővére visszasétál a partra. A víz mellett megy, a habok a lábujjait nyaldossák. Claire nagyokat lép, bele a nővére szétfolyó lábnyomaiba. Alison nem megy be a medencébe és a bárba sem. Elhalad a vízisport pihenőház mellett, a kajakok és a Sunfish vitorlás hajó szépen egymás mellé helyezve hever a homokban. Elmegy a part végéig, és egy keskeny ösvényen halad tovább, majd eltűnik a tengeriszőlőben.

Amikor Claire az ösvényhez ér, megtorpan. Kezd sötétedni. Mi lesz, ha a szülei kinyitják a szobáik közötti ajtót, és meglátják, hogy elmentek? Claire nagy levegőt vesz, és az ösvényre lép. Az körülbelül egy perccel később hirtelen véget ér, és egy leaszfaltozott parkolóba vezet, ami tele van kis, ócska autókkal, melyek szélvédőjét harmonikaszerű, ezüstös fólia fedi.

Nevetést hall, egy férfiét, és követi a hangot. Az aszfalt égeti a lábát, de nem szól egy szót sem. Egy padlizsánszínű kocs mellett áll a nővére, a sovány és a kövér férfi között. A sovány a zsebébe nyúl. Előhúz egy kis dobozt, majd abból kivesz egy cigarettát. A nővére feléje hajol, ő pedig az ajkai közé csúsztatja.

A FÉRJEK és a feleségek elveszítették az időérzésüket. Kedd van vagy szerda, de talán még csak hétfő. Négy napja vannak

a szigeten, nem, öt, vagy az is lehet, hogy hat. Ezeknek az elveszett napoknak elveszett pillanatai, órái, délelőtti pillanatai vannak. Úgy illannak el a percek, akár a parfüm illata a levegőben. Az idő múlása csak az általa felfedett látványosságok miatt válik fontossá: a tenger a nap végéhez közeledve folyékony ezüstré változik. A napnyugta megadja magát az alkonyi levendulakék gyapjának. Pislognak az ébredő csillagok.

ESTE A HOTEL BÁRJÁBAN a párok különlegesen bonyolult koktélokra isznak, miközben a hangszórókból ringatózó reggae dallamok áradnak. Egy idős özvegyasszony begyalogol a medencébe, hogy ússzon egyet éjszaka. (Napközben nem úszik. Akkor túl zsúfolt a medence, az emberek fröcskölnek a vizet, és nevetgélnek.) Egy ősz biztonsági őr kipiszkál egy üres csipszeszacskót egy porcsinagyásból, és bedobja a szemetesbe.

A nővérek együtt fekszenek Claire ágyán a szobájukban. Alison laza fonatba fonja a húga haját, de aztán az ujjhegyeivel kibontja, majd újra befonja.

– Elmegegyek kincset keresni, és hozok egy gyöngyöt – mondja Alison.

– Elmegegyek kincset keresni, és hozok egy gyöngyöt és egy pizzát.

– Elmegegyek kincset keresni, és hozok egy gyöngyöt, egy pizzát, és a csillagokat.

– Nem tudod elhozni a csillagokat.

– Miért nem?

– Mert nem bírod el őket.

– Mindent elhozok, amit csak akarok.

ESŐS NAP. A vendégek hasztalan váltogatják a tévécsatornákat. Kiülnek az erkélyre, és nézik az esőt. Rendelnek a szobaszerviztől. Elszunyókálnak és szeretkeznek, szeretkeznek és elszunyókálnak. Néhányan személyes sértésnek veszik az esőt az univerzumtól: mintha a boldogságukra kirótt adó lenne.

Mások titokban hálásak érte. Az eső megmenti őket annak terhétől, hogy jól töltsék a napot: különös megkönnyebbüléssel bújnak meg a szobájukban.

Délután Alison talál egy rajzfilmet Clairey-nek a tévében.

– Megyek, és körbenézek az ajándékboltban. Nemsokára visszajövök – mondja, és meg sem kérdezi a hűgát, hogy nem szeretne-e vele menni.

Bár Claire nem szereti a rajzfilmeket, de azért kötelességtudóan végignézi. Amikor vége, Alison még mindig nem ért vissza. Claire kísétál az erkélyre. Ezüst függönyként hull az eső. Pálmafák hajladoznak a szélben. Kinéz az óceánra. Van odakint valaki, aki úszik – látja, hogy a feje fel-fel bukkan a hullámok közt; megvillan majd elillan a hullámverésben, ott van és nincs ott, visszatér, majd újra eltűnik. A távolban megáll az úszó. Felbukkan a feje, és egy helyben áll: az átellenben lévő, ködbe burkolózó kis szigetet nézi, mely mintha egy meséből bukkant volna elő. Claire reszkető szívvel figyeli, és újra eszébe jut, milyen csalóka a köd – sosem lehetsz *benne*; amint belemész, elillan az ujjaid között, így a kis sziget innen olyan helynek tűnik, amit soha, de soha nem érhetsz el, bármennyire is próbálsz.

Az úszó karjai ismét szelni kezdik a vizet. Claire nézi, ahogy megkerüli az Indigo Bay partjából épp csak kinyúló fekete sziklákat, majd eltűnik.

– Hoztam neked valamit – mondja Alison, amikor később visszaér a szobába.

A bevásárlószatyorból kivesz egy kagylónyakláncot. Claire előre hajtja a fejét, a nővére pedig a nyakára csúsztatja, majd hátul duplán megkötöi.

– Nahát, milyen csinos vagy – mondja Alison.

A haja vizes.